

Pláč

¹ Ach, město tak lidné, jakť jest samotné zůstalo, a učiněno jako vdova! Nejznamenitější mezi národy, přední mezi krajinami pod plat uvedeno.

² Ustavičně pláče v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech milovníků svých nemá žádného potěšitele; všickni přátelé jeho nevěrně se k němu mají, obrátili se mu v nepřátely.

³ Zastěhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany, nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají jej v těsně.

⁴ Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpustly, kněží jeho vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti.

⁵ Nepřátelé jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastně se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro množství přestoupení jeho. Maličcí jeho odešli do zajetí před obličejem nepřítele.

⁶ A tak odňata od dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci před tím, kdož je honí.

⁷ Rozpomínat se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na všecka svá utěšení, kteráž mívala ode dnů starodávních, když padá lid její od ruky nepřítele, nemajíc

žádného, kdo by ji retoval. Protivníciť se jí dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu.

⁸ Těžce hřešila dcera Jeruzalémská, protože jako nečistá odloučena jest. Všickni, kteříž ji v poctivosti mívali, neváží jí sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá, obrácena jsuci zpět.

⁹ Nečistota její na podolcích jejích; nepamatovala na skončení své, protože patrně klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatřiž, Hospodine, na trápení mé, neboť se vyvýšil nepřítel.

¹⁰ Sáhl rukou svou nepřítel na všechny drahé věci její; nebo musí se dívati pohanům, an chodí do svatyně její, o čemž jsi byl přikázal, aby tobě nevcházeli do shromáždění.

¹¹ Všecken lid její vzdychajíce, hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za pokrm k očerstvení života. Vzezřiž, Hospodine, a popatřiž, neboť jsem v nevážnosti.

¹² Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteříž tudyto jdete? Pohledte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hněvu svého.

¹³ Seslal s výsosti oheň do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl síť nohám mým, obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den neduživá jsem.

¹⁴ Tuze svázáno jest rukou jeho jeho přestoupení mých, tuze spletené houžve připadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepřátel, nemohuť povstati.

15 Pošlapal Pán všecky mé silné u prostřed mne, svolal proti mně zástupy, aby potřel mládence mé, tlačil Pán presem pannu dceru Judskou.

16 Pro tyť věci já pláči, z očí mých, z očí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by očerstvil duši mou; synové moji jsou pohubeni, nebo ssilil se nepřítel.

17 Rozprostírá dcera Sionská ruce své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudiltě Hospodin proti Jákobovi všudy vůkol něho nepřátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená.

18 Spravedlivý jest Hospodin, neboť jsem na odpor činila ústům jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji odebrali se do zajetí.

19 Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; kněží moji a starci moji v městě pomřeli, hledajíce pokrmu, aby posilnili života svého.

20 Popatřiž, ó Hospodine, neboť mi úzko; vnitřnosti mé zkormouceny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto že jsem na odpor velice činila. Vně meč na sirobu přivodí, v domě pouhá smrt.

21 Slýchajít, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšíce o mých bídách, radují se, že jsi to učinil, a přivedl den předohlášený, ale budouť mně podobní.

22 Nechť přijde všecka nešlechtnost jejich před obličej tvůj, a učiň jim, jakož jsi učinil mně pro všecka přestoupení má; neboť jsou mnohá

úpění má, a srdce mé neduživé.

2

¹ Jak hustým oblakem prchlivosti své přikryl Pán dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti své.

² Sehtil Pán beze vší lítosti všechny příbytky Jákobovy, zbořil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeřil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její.

³ Odřal v rozpálení hněvu všecken roh Izraelův, odvrátil zpět pravici svou od nepřítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheň plápolající, pálí do cela vůkol.

⁴ Natáhl lučičtě své jako nepřítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všechny nejzdařilejší z lidu, a vylil do stánku dcery Sionské jako oheň prchlivost svou.

⁵ Učiněn jest Pán podobný nepříteli, sehtil Izraele, sehtil všechny paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost.

⁶ Mocí zajisté odtrhl jako od zahrady plot svůj, zkazil stánek svůj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i kněze.

⁷ Zavrhl Pán oltář svůj, v ošklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku nepřítele zdi a paláce Sionské; křičeli v domě Hospodinově jako v den slavnosti.

⁸ Uložiltě Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl šňůru, a neodvrátil ruky své od zhouby; pročež val i zed kvílí, a spolu mdlejí.

⁹ Poraženy jsou na zem brány její, zkazil a polámal závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidění od Hospodina.

¹⁰ Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlčí, posypají prachem hlavy své, a přepasují se žíněmi panny Jeruzalémské, svěšují k zemi hlavy své.

¹¹ Zhynuly od slz oči mé, zkormoutily se vnitřnosti mé, a vykydla se na zem játra má, pro potření dcery lidu mého, když i nemluvnátka a prsí požívající na ulicích města se svírají.

¹² A říkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když se jako zraněný svírají po ulicích města, a vypouštějí duše své na klíně matek svých.

¹³ Kohoť za svědka přivedu? Koho připodobním k tobě, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobě přirovnám, abych tě potěšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest jako moře potření tvé. Kdož by tě zhojiti mohl?

¹⁴ Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání.

¹⁵ Všickni, kteříž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, diví se a potřásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, říkajíce: To-li jest to město, o němž říkávali, že jest nejkrásnější a

utěšením vši země?

¹⁶ Všickni nepřátelé tvoji rozdírají na tebe ústa svá, hvízdají a škřipí zuby, říkajíce: Sehlťme ji. Totoť jest jistě ten den, jehož jsme očekávali; jižť nastal, vidíme.

¹⁷ Učinil Hospodin to, což byl uložil, splnil řeč svou, kterouž přikazoval ode dnů starodávních, bořil bez lítosti, a obveselil nad tebou nepřítel, povýšil rohu protivníků tvých.

¹⁸ Vykřikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobě odpočinutí, aniž se spokojuj zřítelnice oka tvého.

¹⁹ Vstaň, křič v noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své před obličejem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rci:

²⁰ Pohleď, Hospodine, a popatř, komu jsi tak kdy učinil? Zdaliž jídají ženy plod svůj, nemluvnátka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v svatyni Páně kněz a prorok?

²¹ Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meče, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti.

²² Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb pozůstal. Kterěž jsem na rukou pěstovala a vychovala, ty nepřítel můj do konce zhubil.

3

¹ Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhněvání Božího.

² Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu.

³ Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den.

⁴ Uvedl sešlost na tělo mé a kůži mou, a polámal kosti mé.

⁵ Zastavěl mne a obklíčil přeodpornou hořkostí.

⁶ Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteříž již dávno zemřeli.

⁷ Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz můj.

⁸ A jakžkoli volám a křičím, zacpává uši před mou modlitbou.

⁹ Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátl.

¹⁰ Jest nedvěd číhající na mne, lev v skrejších.

¹¹ Cesty mé stočil, anobrž roztrhal mne, a na to mne přivedl, abych byl pustý.

¹² Natáhl lučiště své, a vystavil mne za cíl střelám.

¹³ Postřelil ledví má střelami toulu svého.

¹⁴ Jsem v posměchu se vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý den.

¹⁵ Sytí mne hořkostmi, opojuje mne pelynkem.

¹⁶ Nadto potřel o kameníčko zuby mé, vrazil mne do popela.

¹⁷ Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodlí,

¹⁸ A říkám: Zahynulatě síla má i naděje má, kterouž jsem měl v Hospodinu.

¹⁹ A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláč svůj, pelynek a žluč,

²⁰ Rozvažujíc to ustavičně, ponižuje se ve mně.

- 21 A přivodě sobě to ku paměti, (naději mám),
22 Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo,
když jsme do konce nevyhynuli. Nepřestávajíť
zajisté slitování jeho,
23 Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest
pravda tvá.
24 Díl můj jest Hospodin, říká duše má; protož
naději mám v něm.
25 Dobrý jest Hospodin těm, jenž očekávají na
něj, duši té, kteráž ho hledá.
26 Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení
Hospodinovo.
27 Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od
dětinství svého,
28 Kterýž by pak byl opuštěn, trpělivě se má v
tom, což na něj vloženo,
29 Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala
naděje,
30 Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytě se
potupou.
31 Neboť nezamítá Pán na věčnost;
32 Nýbrž ačkoli zarmucuje, však slitovává se
podle množství milosrdenství svého.
33 Netrápíť zajisté z srdce svého, aniž zarmu-
cuje synů lidských.
34 Aby kdo potíral nohama svýma všecky
vězně v zemi,
35 Aby nespravedlivě soudil muže před
obličejem Nejvyššího,
36 Aby převracel člověka v při jeho, Pán
nelibuje.
37 Kdo jest, ješto když řekl, stalo se něco, a Pán

nepřikázal?

³⁸ Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré?

³⁹ Proč by tedy sobě stýskal člověk živý, muž nad kázní za hříchy své?

⁴⁰ Zpytujme raději a ohledujme cest našich, a navraťme se až k Hospodinu.

⁴¹ Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu silnému v nebe.

⁴² Myť jsme se zpronevěřili, a zpuřní jsme byli, protože ty neodpouštíš.

⁴³ Obestřels se hněvem a stiháš nás, morduješ a nešanuješ.

⁴⁴ Obestřels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobě modlitba.

⁴⁵ Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostřed národů těchto.

⁴⁶ Rozdírají na nás ústa svá všickni nepřátelé naši.

⁴⁷ Strach a jáma potkala nás, zpuštění a setření.

⁴⁸ Potokové vod tekou z očí mých pro potření dcery lidu mého.

⁴⁹ Oči mé slzí bez přestání, proto že není žádného odušení,

⁵⁰ Ažby popatřil a shlédl Hospodin s nebe.

⁵¹ Oči mé rmoutí duši mou pro všechny dcery města mého.

⁵² Loviliť jsou mne ustavičně, jako ptáče, nepřátelé moji bez příčiny.

⁵³ Uvrhli do jámy život můj, a přimetalí mne kamením.

⁵⁴ Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem: Jižtě po mně.

55 Vžívám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejhlubší.

56 Hlas můj vyslychával jsi; nezacpávejž ucha svého před vzdycháním mým a voláním mým.

57 V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházeje, říkávals: Neboj se.

58 Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj.

59 Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje, dopomoziž mi k spravedlnosti.

60 Vidíš všecko vymstívání se jejich, všechny úklady jejich proti mně.

61 Slycháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti mně,

62 Řeči povstávajících proti mně, a přemýšlování jejich proti mně přes celý den.

63 Pohleď, jak při sedání jejich i povstání jejich jsem písničkou jejich.

64 Dej jim odplatu, Hospodine, podle díla rukou jejich.

65 Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí své na ně.

66 Stihej v prchlivosti, a vyhlad' je, ať nejsou pod nebem tvým.

4

1 Jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích.

2 Synové Sionští nejdražší, kteříž ceněni býti měli za zlato nejčišší, jakť jsou počteni za nádoby hliněné, dílo rukou hrnčíře!

³ An draci vynímající prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu mého příčinou ukrutníka podobná jest sovám na poušti.

⁴ Jazyk prsí požívajícího přilnul žízní k dásním jeho; děti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lámal jim.

⁵ Ti, kteříž jídali rozkošné krmě, hynou na ulicích; kteříž chováni byli v šarlatě, octli se v hnoji.

⁶ Větší jest trestání dcery lidu mého, než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako v okamžení, aniž trvaly při ní rány.

⁷ Eistší byli Nazareové její než sních, bělejší než mléko, rděla se těla jejich více než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli.

⁸ Ale již vzezření jejich temnější jest než černost, nemohou poznáni býti na ulicích; přischla kůže jejich k kostem jejich, prahne, jest jako dřevo.

⁹ Lépe se stalo těm, jenž zbiti jsou mečem, nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních.

¹⁰ Ruce žen lítostivých vařily syny své, aby jim byli za pokrm v potření dcery lidu mého.

¹¹ Všelíjak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá zůřivost hněvu svého, a zapálil oheň na Sionu, kterýž sežral základy jeho.

¹² Králové země i všickni obyvatelé okršlku světa nikoli by neuvěřili, by měl byl vjíti protivník a nepřítel do bran Jeruzalémských,

¹³ Pro hříchy proroků jeho a nepravosti kněží jeho, vylévajících u prostřed něho krev

spravedlivých.

¹⁴ Toulali se jako slepí po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati oděvy svými.

¹⁵ Volali na ně: Ustupujte nečistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právěť jsou ustoupili, anobř sem i tam se rozlezli, až mezi národy říkají: Nebudouť více míti vlastního bydlení.

¹⁶ Tvář hněvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na ně více popatří; nepřátelé kněží nešanují, starcům milosti nečiní.

¹⁷ A vždy ještě až do ustání očí svých hledíme o pomoc sobě neprospěšnou, zření majíce k národu, nemohoucímu vysvoboditi.

¹⁸ Šlakují kroky naše, tak že ani po ulicích našich choditi nemůžeme; přiblížilo se skončení naše, doplnili se dnové naši, přišlo zajisté skončení naše.

¹⁹ Rychlejší jsou ti, kteříž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti zálohy nám z dělali.

²⁰ Dýchání chřípí našich, totiž pomazaný Hospodinův, lapen jest v jamách jejich, o němž jsme říkali: V stínu jeho živi budeme mezi národy.

²¹ Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Takéť k tobě přijde kalich, opiješ se a obnažíš se.

²² Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeň nepravosti tvé, nenechá tě déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje hříchy tvé.

5

¹ Rozpomeň se, Hospodine, co se nám děje; popatř a viz pohanění naše.

² Dědictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcům.

³ Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy.

⁴ Vody své za peníze pijeme, dříví naše za záplatu přichází.

⁵ Na hrdle svém protivenství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpočinouti.

⁶ Egypským podáváme ruky i Assyrským, abychom nasyceni byli chlebem.

⁷ Otcové naši hřešili, není jich, my pak trestání po nich neseme.

⁸ Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich.

⁹ S opovážením se života svého hledáme chleba svého, pro strach meče i na poušti.

¹⁰ Kůže naše jako pec zčernaly od náramného hladu.

¹¹ Ženám na Sionu i pannám v městech Judských násilí činí.

¹² Knížata rukou jejich zvětšena jsou, osoby starých nemají v poctivosti.

¹³ Mládence k žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají.

¹⁴ Starci sedati v branách přestali a mládenci od zpěvů svých.

¹⁵ Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v kvílení plésání naše.

¹⁶ Spadla koruna s hlavy naší; běda nám již, že jsme hřešili.

17 Protož jest mdlé srdce naše, pro tyť věci
zatměly se oči naše,

18 Pro horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí
po ní.

19 Ty Hospodine, na věky zůstáváš, a stolice
tvá od národu do pronárodu.

20 Proč se zapomínáš na věky na nás, a
opouštíš nás za tak dlouhé časy?

21 Obrát nás, ó Hospodine, k sobě, a obráceni
budeme; obnov dny naše, jakž byly za star-
odávna.

22 Nebo zdali všelijak zavržeš nás, a hněvati
se budeš na nás velice?

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900